

Arrest

nr. 54 692 van 20 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 19 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE, loco advocaat O. GRAVY, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 7 juli 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende dezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 22 oktober 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 22 oktober 2010 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing.

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Maxhunaj, gemeente Vushtrri, Kosovo, en bezit u het Kosovaars staatsburgerschap. In – vermoedelijk april – 1998 werd de bus waarin u onderweg was naar school aan een checkpoint tegengehouden door de Servische politie voor een controle. U werd samen met een aantal andere leerlingen van de bus gehaald en hardhandig ondervraagd. Jullie werden ook bedreigd met messen en geslagen met geweren. Na een paar uur lieten de Serviërs jullie gaan. U werd voor verzorging naar de ambulanta te Vushtrri gebracht. Na dit incident stopte u tot na de oorlog met school. In 1999, toen de oorlog in Kosovo volop woedde, werd u een tweede maal geconfronteerd met de agressie van de Serviërs. Zo werd u samen met uw familie en honderden andere Albanezen begin mei 1999 onderweg, toen jullie vanuit de bossen naar de stad Vushtrri vluchtten, nabij Studime e Poshtme (gemeente Vushtrri), tegengehouden door Servische paramilitairen. U was toen 16-17 jaar. 's Avonds begonnen de Servische paramilitairen tientallen Albanezen te doden. U was hiervan getuige en werd zelf ook geslagen. U verloor hierdoor het bewustzijn. Uw familie dacht dat u dood was en liet u achter. Toen u weer wakker werd, zat u helemaal onder het bloed en zag u overal lijken liggen. De Serviërs hadden de plaats intussen verlaten en het UCK (Albanees Bevrijdingsleger) was ter plaatse om de lijken te bergen en de gewonden, waaronder u, te verzorgen. Uw familie was intussen naar de stad Vushtrri getrokken en was er in een leegstaande woning ingetrokken. Het UCK nam u mee naar haar schuilplaats in de bossen. Twee tot drie dagen later werd u met uw familie herenigd. Na de oorlog keerde u met uw familie terug naar Maxhunaj. Kort na de oorlog, vanaf 2000, begon u last te krijgen van nachtmerries over de oorlog. U zag steeds beelden van bloed in uw slaap. U kon hierdoor niet meer normaal slapen. Soms viel u in Kosovo ook flauw wanneer u terugdacht aan de oorlogsgebeurtenissen. U kwam ook regelmatig in conflict, zowel verbaal als fysiek, met andere burgers omdat u kwaad werd en de controle over uzelf verloor telkens zij over de oorlog begonnen te spreken. Ook kreeg u stress telkens u een persoon in uniform, bijvoorbeeld een politieagent, zag. U consulteerde voor uw gezondheidsproblemen in Kosovo meerdere artsen en nam verschillende medicijnen. De artsen zeiden u evenwel dat u niet zou kunnen genezen zolang u in Kosovo zou blijven. U raadpleegde ook een psychiater in Vushtrri, dokter S.(...) M.(...). U was bij hem in behandeling van 2000 tot 2005. Hij voerde verschillende proeven uit en gaf u advies, ondermeer over hoe u zich diende te gedragen tegenover uw ouders. U werd immers regelmatig zenuwachtig tegenover uw ouders. De psychiater stelde vast dat u aan stress ten gevolge van de oorlog leed. Vanaf 2005 zette u uw behandeling bij deze psychiater echter stop omdat u geen vooruitgang boekte en moe werd van de therapie en medicatie. Nadien zocht u geen andere psychiaters of psychologen of artsen meer op. U beperkte zich tot het innemen van medicatie. Enige tijd voor uw komst naar België stopte u evenwel ook een tijdje met de inname van uw medicatie omdat de medicijnen u nog meer moe maakten. Omdat u merkte dat u in Kosovo niet genas en omdat u wilde weggaan van de plaats waar u getuige was geweest van ernstige misdrijven, besloot u naar het buitenland te trekken. U hoopt in België genezing te vinden voor uw oorlogstrauma omdat er hier volgens u een veel betere behandelingstechniek is dan in Kosovo. U kwam op 7 juli 2009 in België aan en vroeg nog diezelfde dag asiel aan. Tot op het ogenblik van uw gehoor op het Commissariaat-generaal had u in België nog geen psycholoog of psychiater geraadpleegd. Ter staving van uw identiteit en/of asielerlaas legde u de volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 20 januari 2009, en een medisch attest van de Neuropsychiatrische dienst 'Graniti' te Vushtrri d.d. 29 augustus 2009 ter staving dat u in Kosovo medische behandeling zocht voor uw psychische problemen.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u ingeroepen motieven en alle stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U verklaarde dat u naar België bent gekomen enerzijds omdat u lijdt aan stress ten gevolge van de oorlog en u in Kosovo niet genas en u in België wel een goede behandeling zou kunnen krijgen en anderzijds omdat u weg wilde gaan van de plaats waar u tijdens de oorlog getuige was geweest van vreselijke gebeurtenissen (CGVS p. 18).

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft in Kosovo jarenlang intensief voor stress ten gevolge van uw oorlogservaringen behandeld te zijn geweest. Zo beweerde u in Kosovo jarenlang diverse medicijnen ingenomen te hebben, maar u kon van geen van deze medicijnen de naam noemen. U kon alleen maar zeggen dat het kalmeertabletten waren (CGVS p.19-20). Voorts stelde u dat u van 2000 tot 2005 in behandeling was bij een psychiater te Vushtrri, dokter S.(...) M.(...). Hoewel u aangaf dat u gedurende die vijf jaar één keer per maand op consultatie ging, slaagde u er niet in het correcte adres van de praktijk van deze psychiater te geven (CGVS p.20-21) en kon u evenmin zeggen hoe de stress die dokter M.(...) bij u vaststelde voluit heet (CGVS p.21-22). Bovendien wordt, in tegenspraak met uw verklaringen, in het enige medische attest dat u neerlegde en dat van de hand van voornoemde dokter M.(...) is, gemeld dat u regelmatig in behandeling zou zijn geweest van 2000 tot 2009, en niet tot 2005, zoals u beweerde. U kon voor deze vaststelling

geen afdoende verklaring geven (CGVS p.23). Bijgevolg komt de bewijskracht van dit door u neergelegde attest ernstig op de helling te staan. Bovendien legt u ter staving van uw behandeling in Kosovo slechts dit ene attest neer, dat overigens pas na uw aankomst in België werd opgesteld en op uw vraag door uw vader werd opgestuurd (CGVS p.22). Dit attest vertoont dan ook een sterk gesolliciteerd karakter, temeer daar u aangaf over geen andere documenten te beschikken die uw jarenlange behandeling zouden kunnen staven (CGVS p.23). Er kan evenwel redelijkerwijze van iemand die beweert jarenlang therapie te hebben gevolgd in zijn land van herkomst verwacht worden dat hij meer kan neerleggen ter staving van zijn verklaringen dan één attest dat dateert van na de aankomst in België.

De ernst van uw bewering in Kosovo niet te kunnen genezen ondermeer omdat de behandelingen aldaar geen succes hebben, wordt verder op de helling gezet doordat u zich, nadat u vanaf 2005 dokter M.(...) niet langer opzocht, niet meer tot andere psychologen of psychiaters of artsen heeft gewend, en dit tot uw vertrek naar België vier jaar later, in 2009. Uw behandeling in Kosovo bestond tussen 2005 en 2009 louter uit het nemen van medicatie (CGVS p.20, 22). Uw verklaring dat u na 2005 geen andere artsen meer raadpleegde omdat u moe was van 'die toestanden met dokters' (CGVS p.22) is geenszins afdoende voor uw nalaten na 2005 nog verdere stappen tot therapie te zetten. Het is gelet op voorgaand gebrek tot initiatief van uwentwege om in Kosovo eventuele andere artsen en/of behandelingswijzen op te zoeken en uit te proberen, bijgevolg onduidelijk waarop u zich baseert om te stellen dat de behandelingen in Kosovo u niet kunnen helpen en dat 'niets succes had' (CGVS p.17). Bovendien kwam u naar België met het doel hier genezing te zoeken. Geconfronteerd met de vaststelling dat u in België, indien u wil genezen, toch ook naar dokters zal moeten gaan, repliceerde u dat u het hier wel zal proberen (CGVS p.22). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u tot op het ogenblik van het gehoor op het Commissariaat-generaal op 17 augustus 2010, i.e. ruim een jaar na uw aankomst in België, nog steeds niet in psychische behandeling was. U zou naar eigen zeggen in het Opvangcentrum van Lanaken, waar u – volgens de gegevens in uw administratief dossier – verbleef tot 25 februari 2010, wel de nodige stappen gezet hebben om psychische begeleiding te zoeken. U zou hiertoe eens gesproken hebben met de arts van het opvangcentrum. Deze zou u vervolgens medicatie gegeven hebben, maar niet doorverwezen hebben naar een psychiater. U wijt uw gebrek aan behandeling in België tijdens uw verblijf in het opvangcentrum dan ook aan een slechte begeleiding aldaar. Echter, sinds februari 2010 verblijft u niet langer in voornoemd opvangcentrum, maar in een opvanginitiatief van het OCMW van Roeselare. Ofschoon dit het geval is, heeft u sindsdien, en dit tot uw gehoor op het Commissariaat-generaal ongeveer een half jaar later, evenzeer zelf ook nagelaten enige geschikte psychische behandeling te zoeken. U gaf nochtans aan dat u een sociaal assistent heeft tot wie u zich kan wenden, maar u had tot het gehoor op het Commissariaat-generaal steeds nagelaten aan hem/haar te vragen om u naar een psycholoog of psychiater door te sturen. U verklaarde in dit verband nog dat u 'had staan wachten tot iemand anders iets zou ondernemen' (CGVS p.24-26). Dit gebrek aan psychologische / psychiatrische opvolging ondermijnt de waarachtigheid van uw nood aan psychische hulp en de geloofwaardigheid van uw bewering speciaal naar België te zijn gekomen om u hier te laten behandelen op aanzienlijke wijze. Uw uitleg dat u niet wist hoe zoiets te vragen en dat u na uw ervaring in het opvangcentrum niet wist of men u bij het OCMW wel goed zou behandelen (CGVS p. 25) is maar weinig overtuigend voor iemand die beweert reeds jarenlang te kampen met ernstige psychische problemen en speciaal voor behandeling naar België te zijn afgereisd. Van een dergelijk persoon kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij hoe dan ook de nodige pogingen tot behandeling onderneemt.

Ook in verband met de ernst van uw verklaring dat u, om tot genezing te komen, wilde – en volgens de artsen ook moest – weggaan van de plaats waar u tijdens de oorlog getuige was van ernstige misdrijven gepleegd door de Serviërs op Albanezen (CGVS p. 18) kunnen enkele kanttekeningen gemaakt worden. Zo heeft u pas in 2009 Kosovo verlaten terwijl uw stress en psychische problemen zich reeds vanaf 2000 manifesteerden (CGVS p. 17). Toch bent u nadien samen met uw familie nog ruim negen jaar op die plaats blijven wonen waar u met uw oorlogservaringen voortdurend werd geconfronteerd, met name in uw dorp Maxhunaj, dat niet ver gelegen is van Studime (CGVS p.11, 16), dit terwijl u aangaf dat het voornamelijk in de omgeving van Vushtri was dat de herinneringen en beelden terug de kop opstaken (CGVS p.19). Gevraagd of u zich niet elders in Kosovo, weg van Vushtri en de omgeving aldaar, had kunnen vestigen, repliceerde u dat zoiets geen mogelijkheid was aangezien er overal in Kosovo over dergelijke oorlogsgebeurtenissen wordt gesproken (CGVS p.19). Deze uitleg is maar weinig afdoende aangezien u speciaal voor behandeling naar België gekomen bent en dergelijke behandeling evenzeer impliceert dat er over uw oorlogservaringen zal gesproken worden. Voorts gaf u aan dat genezing in Kosovo niet mogelijk was voor u omdat u zich daar steeds de gebeurtenissen uit de oorlog herinnert en dat u in Kosovo daardoor wel eens het bewustzijn verloor (CGVS p.18). Echter, u stelde dat u ook in België de beelden uit de oorlog nog steeds voor ogen ziet en dat u ook hier al wel eens flauwvalt (CGVS p.18-19).

Gelet op alles wat voorafgaat, heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u in Kosovo geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op een afdoende behandeling voor uw psychische problemen noch dat u zich niet langer tot de Kosovaarse gezondheidsdiensten had / zou kunnen wenden voor dergelijke behandeling. Bijgevolg kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande bevindingen. Uw identiteitskaart staat louter uw identiteit en nationaliteit, maar deze worden op zich door mij niet betwist. Het medisch attest van dokter S.(...) M.(...) kwam hierboven reeds aan bod.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) alsmede van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Volgens verzoeker werd tevens een kennelijke beoordelingsfout gemaakt.

In een eerste middelonderdeel is verzoeker van mening dat zijn dossier niet met de gepaste ernst werd behandeld, aangezien de eerste aanwijzing hiervan ligt in het feit dat de beslissing die hem werd bekendgemaakt een persoon van het vrouwelijk geslacht betreft. Verzoeker houdt verder een theoretisch betoog over de motiveringsplicht en stelt dat de inhoud van de bestreden beslissing niet voldoet omdat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de werkelijke toestand die in zijn land van herkomst heerst.

In een tweede middelonderdeel verwijst verzoeker naar de termen 'dader van de vervolging' en 'oorzaken van de vervolging' uit de definitie van vluchteling zoals bepaald in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, en naar de omschrijving die het UNHCR geeft voor een 'sociale groep'. Verzoeker verwijt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet uit te leggen waarom hij, die verklaard heeft dat hij tweemaal grote problemen met Serviërs heeft gehad, de hoedanigheid van vluchteling of het voordeel van de subsidiaire bescherming niet zou mogen bekomen. Verzoeker verduidelijkt dat de vervolgingen die hij heeft ondergaan hun bron vinden in zijn etnische herkomst en dat die vervolgingen door personen van Servische nationaliteit werden gepleegd en hij destijds niet van een bescherming door zijn nationale overheden mocht genieten.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De Raad stelt vast dat verzoeker bij aanvang van de asielprocedure heeft aangegeven dat zijn psychische problemen de reden vormden om zijn land te verlaten (stuk 11, Vragenlijst, p. 2), hetgeen echter als dusdanig buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag valt. Uit het enige medische attest dat verzoeker voorlegt, blijkt enkel dat verzoeker van 2000 tot 2009 regelmatig in behandeling zou zijn geweest met medicatie en symptomatische therapie (stuk 3, gehoorverslag CGVS 17/08/2010, p. 22; stuk 16, Documenten). Uit niets blijkt echter dat het gebrek aan succes van verzoekers behandelingen verband houdt met één van de redenen vervat in het Vluchtelingenverdrag in

die zin dat hij daardoor geen of onvoldoende toegang had tot de medische voorzieningen in zijn land van herkomst. Deze vaststelling volstaat om aan verzoeker de vluchtelingenstatus te weigeren.

2.4. De Raad wenst te benadrukken dat verzoeker voor de beoordeling van zijn medische problemen in het licht van de subsidiaire bescherming een aanvraag moet indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: “(...) *Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling in tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)*”. Hieruit blijkt overduidelijk dat verzoeker zich van de verkeerde procedure bedient om het adequaat karakter van de (toegang tot) behandeling van zijn medische problemen te laten beoordelen.

2.5. Voor zover verzoeker zijn problemen met bepaalde Serviërs als asielmotief aanvoert, dient hij aan te tonen dat deze problemen wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De vrees van verzoeker moet gegronde zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij hem aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Deventer, Kluwer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers problemen met bepaalde Serviërs dateren van 1998 en 1999 en gelieerd zijn aan de oorlogsproblematiek in Kosovo eind jaren negentig (stuk 3, gehoorverslag CGVS 17/08/2010, p. 10-18). Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij op grond van die problemen actueel nog een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking genomen worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN